

› HONDERDEENENTWINTIG ‹

‘Het gaat fout, Liselore!’

Liselore strijkt een lange blonde lok uit haar gezicht en kijkt fronsend naar Onnoval, die naast haar op de dikke boomtak zit.

‘Wat bedoel je? Wat is er toch met je aan de hand, Onnoval? Je bent mager geworden. En nog bleker dan eerst.’

Onnoval schuift een beetje heen en weer. Een plotselinge windstoot blaast fijn duinzand in zijn gezicht. Hij schudt zijn hoofd zodat het zand uit zijn haren valt.

‘Ik weet niet... Het gaat mis. Het loopt uit de klauwen.’

Liselore kijkt naar zijn handen.

‘Wat loopt er uit de hand, Onnoval?’

Onnoval kijkt van haar weg. Het begint al te schemeren. Hier en daar flonkert een vroege ster.

‘Alles! Vanavond is het volle maan. Dan word ik weer een weerwolf. Dan kunnen er vreselijke dingen gebeuren. Misschien héb ik gisternacht al... Ik weet het niet, want de volgende dag herinner ik mij niets meer.’

Liselore schiet in de lach.

Onnoval kijkt haar ernstig aan. Zijn gezicht is bleek onder zijn inktzwarte haren. Ook zijn ogen zijn donker en hol.

Hij lijkt in de verste verte niet op een weerwolf, denkt Liselore. Eerder op een... een mager straathondje.

‘Je gelooft me toch?’

Ze krijgt opeens medelijden met hem.

‘Natuurlijk geloof ik je. Tenminste... ik geloof dat jij gelooft wat je zegt. Maar eh... weet je het zeker?’

Onnoval staart naar de blauwe lucht.

‘Soms droom ik. Ik lig in een rieten mandje. Ik kan het riet en het hengsel duidelijk zien. Het is nacht en ik kijk naar de volle maan. Dan verschijnt er plotseling een gezicht boven het mandje. Het grijnst en ik zie scherpe tanden. Zijn oren zijn spits.’

Onnoval wacht even en kijkt Liselore aan.

‘Het is heel raar, maar... Ik heb het gevoel dat... dat hij mijn vader is. Maar ik weet niet wie hij is.’

‘Een droom, Onnoval. Alleen maar een droom!’

Onnoval schudt zijn hoofd, springt van de tak af en landt met een katachtige sprong in het zand.

Hij doet Liselore aan een roofdier denken zoals hij daar staat, op handen en voeten.

Dan gaat hij rechtop staan.

‘Het is echt zo. Gisteravond, de avond voor volle maan, is het al een keer gebeurd. Kijk maar! Ik weet niet wat ik gedaan heb.’

Hij stroopt zijn mouw op en toont zijn onderarm.

Liselore ziet lange krassen, alsof het sporen zijn van een klauw.

‘Dat is toch niets, Onnoval? Misschien ben je in een struik gevallen. Ik krijg ook wel eens schrammen op mijn arm, als ik bloemen pluk.’

Onnoval trekt de mouw weer omlaag. Het lijkt of hij Liselore niet hoort.

‘En vanavond gebeurt het weer. Het ergste is dat ik er niets tegen kan doen. Erger nog...’

‘Wat?’

‘Soms bijt ik expres op mijn tong om de smaak van bloed te proeven.’

Oh my god! denkt Liselore.

Ze springt ook van de tak, valt bijna en kan zich net aan Onnoval vasthouden.

‘Waarom, Onnoval? Dat... dat is dom! Als je iets niet wil, hoef je het niet te doen.’

Onnovals gezicht is vlak bij het hare en ze ziet de angst in zijn ogen. Plotseling grijpt hij haar handen.

‘Ik wil bloed, Liselore. Ik kan er niets aan doen. Elke keer als het bijna volle maan is, verandert er iets in mij. Niet alleen vanbuiten, maar ook vanbinnen. Een drang naar bloed die steeds sterker wordt. Soms...’

‘Au, je knijpt, Onnoval!’

Hij deinst terug, alsof hij nu pas beseft dat hij haar handen vasthoudt.

‘O sorry sorry Liselore! Zie je wel? Nu doe ik jou zelfs pijn. Bij volle maan ken ik mijn eigen kracht niet. Ik ben gevaarlijk. Blijf uit mijn buurt!’

Hij loopt achteruit.

‘Onnoval, wacht!’ zegt Liselore.

Hij schudt zijn hoofd, draait zich om en rent tegen een duin omhoog.

Liselore kijkt hem één moment vol ongeloof na, dan holt ze achter hem aan.

‘Onnoval, stop! Wacht even. Ik...’

Boven op het duin kijkt ze verbaasd om zich heen.

Een paar zwarte vogels vliegen krijsend door de lucht.
De wind ruist om haar oren.

Onnoval is nergens meer te zien. Alleen zijn voetstappen
hebben een lang spoor achtergelaten in het zand.

Liselore likt en schudt haar hoofd.

Gekke jongen, denkt ze. Maar wel lief!

> HONDERDTWEEËNTWINTIG <

Woow, het gaat fout, het gaat echt fout, er zit iemand achter mij aan!

Hijgend strompelt Onnoval door de ochtendschemering. De straten zijn leeg en stil. De huizen zijn donker.

Af en toe kijkt hij achterom, dan hinkt hij verder. Soms struikelt hij, rent door op handen en voeten.

De volle maan is achter de huizen gezakt. De nacht trekt zich langzaam terug.

Wat heb ik nou weer gedaan, vraagt hij zich af. Zie je wel, het gaat helemaal verkeerd!

Ergens in een voortuin krijst een kat. Struiken ritselen.

Onnoval kijkt in de verte. Tussen de huizen ziet hij een laatste glimp van de maan.

Hij strijkt met zijn klauw door het stugge ruige haar op zijn hoofd. Hij voelt een vochtige wond tussen zijn behaarde oren.

Zijn andere arm hangt slap langs zijn lichaam. Kreunend legt hij zijn klauw op de zere schouder. Bloed sijpelt tussen zijn vingers omlaag langs zijn gescheurde mouw.

Ik wil dit echt niet meer, denkt hij.

Hij gromt zachtjes en likt langs zijn lippen. De smaak van bloed op zijn tong. Maar hij herinnert zich niet veel. Alles ligt achter een rood waas.

Opnieuw schudt hij zijn hoofd, drukt zijn handen tegen zijn slapen. Een vage herinnering komt naar boven.

De witte vacht, die langzaam rood kleurde, de oogjes vol angst, de smaak van...

‘Nee, nee. Niet meer!’

Achter hem klinkt een schreeuw.

‘Waar ben je, rotbeest? Ik zal je leren om mijn konijnen te...’

Onnoval kijkt over zijn schouder.

Op de hoek van de straat verschijnt een grote, hoekige gedaante. Zijn schaduw steekt dreigend af tegen het verdwijnende maanlicht. In zijn opgeheven handen houdt hij een bijl.

‘Wacht maar, deze keer zal ik je echt goed raken!’

Bijna thuis, denkt Onnoval. Nog even volhouden.

Struikelend valt hij zijn voortuin in.

‘Aaaah!’

Opnieuw grijpt hij naar zijn schouder, waar de bijl hem al een keer geschampt heeft.

Nog even, nog even.

Op zijn buik kruipt hij naar de voordeur. Nog een paar meter, maar de deur lijkt opeens heel ver weg. Zijn benen zijn loodzwaar. Zijn gewonde arm is krachteloos. Hij steunt op zijn andere arm, maar zijn elleboog knakt en hij rolt op zijn rug.

Hij hoort de voetstappen van zijn achtervolger. Ze komen snel dichterbij en galmen door de straat. Met een sprong staat de man bij hem.

‘Ah, nu heb ik je. Deze keer splijt ik je kop.’

De bijl zwiept omhoog. IJzer blinkt in het laatste maanlicht.

Onnoval kijkt zijn aanvaller aan. Het gezicht van de man verstijft.

Terwijl de maan ondergaat, voelt Onnoval dat zijn oren slinken. De vacht trekt zich terug in zijn huid.

‘Wat is dat... Wat ben jij voor duivelswezen!’

De man deinst terug. Onnoval ziet de angst en afschuw op zijn gezicht.

Plotseling glijden lichten over de huizen.

Onnoval hoort gierende geluiden. Luid gegrom. Meer lichten vangen hem en zijn aanvaller in hun bundels.

Wat gebeurt er, denkt Onnoval. Droom ik? Hij ligt met zijn wang in het gras en ziet een vreemde stoet naderen.

Een karavaan van grommende auto’s rijdt de straat in. Wagens met aanhangers, woonwagens, karretjes waarop kooien met geiten staan. Alle voertuigen zijn verroest, halfvergaan, gedeukt en begroeid met mos.

Wat gebeurt daar, denkt Onnoval. Hij ziet dat zijn aanvaller net als hij naar de vreemde stoet staart.

Deuren gaan open en dicht. Gedaantes springen uit de wagens, dansende schaduwen in het ochtendlicht.

Onnoval knijpt zijn ogen even dicht.

Zie ik dit echt, vraagt hij zich af. Of droom ik alles?

Hij kijkt opnieuw. Ze zijn er nog steeds. Mannen met hoofddoeken, oorringen, zwarte hoeden, woeste snorren, armbanden, hoge laarzen en wijde broeken.

Tussen de auto’s staat een reusachtige bus, beschilderd met vampiers, weerwolven, spoken en andere nachtwezens. De koplampen lijken ogen van een monster.

Knarsend schuift het portier open.

In de deuropening verschijnt een skelet in gerafelde kleren, chauffeurspet op zijn kale schedel.

De man met de bijl staart in het licht van de koplampen. Hij beweegt niet.

Uit het verblindende licht stapt iemand naar voren. Hij hinkt en leunt op een stok.

Onnoval gromt machteloos. Wat moeten die figuren hier?

De man is oud. Zilvergrijs haar. Gerimpeld gezicht. Gouden oorringen, zilveren armbanden, kettingen om zijn hals. Hij heeft spierwitte ogen. Naar de man met de bijl kijkt hij niet.

Hij hinkt op Onnoval af.

Onnoval voelt hoe hij langzaam transformeert in het ochtendlicht. Zijn klauw verandert in een gewone hand.

Nee nee, denkt hij. Ze mogen niet zien hoe ik verander. Niemand mag het weten.

Zachtjes poekt de oude man Onnoval met de stok in zijn zij.

‘Tjongejonge. Jij moet echt voorzichtiger zijn, hoor. Mensen zijn niet erg dol op weerwolven! Dat moet je toch weten.’

Onnoval schudt woest zijn hoofd.

‘Nee nee, geen weerwolf. Ik wil het niet.’

De oude man glimlacht. Zijn mond is gevuld met puntige tanden.

‘Sorry, je hebt niets te willen. Zelfs een blinde als ik ziet wat jij bent. En geloof me, ik ken je al langer dan vandaag. Het is je lot. Je bent wat je bent. Maak je geen zorgen. Beginnende weerwolven raken altijd in de problemen. Gelukkig zijn we net op tijd...’

Hij steekt een hand in de lucht en wenkt met zijn behaarde wijsvinger. De nagel is krom en scherp.

Kreunend rolt Onnoval heen en weer. Hij voelt zich niet in staat om op te staan. Hij ziet hoe de man met de bijl nog steeds

roerloos toekijkt en hoe twee wezens uit een griezelskabinet dichterbij komen.

Hij hoort hun snuivende adem als ze hem beetpakken en optillen. Ze dragen hem naar de beschilderde bus. Hij is te slap om zich te verzetten.

Daar staat het lachende skelet.

‘Hierheen, hierheen, Onnoval,’ kraakt hij. ‘Zo ontmoeten wij elkaar weer. In de Griezelskabinet is altijd plaats voor een jonge weerwolf. Jouw tijd is gekomen om mee te gaan.’

De oude man met de witte ogen knikt alleen maar.

Onnoval wordt de bus in gedragen. Hij ziet nog net hoe zijn aanvaller plotseling beweegt. De bijl valt uit zijn handen, hij spurt de tuin uit en verdwijnt tussen de huizen.

‘Laat hem gaan, we vertrekken,’ roept de man met de witte ogen. ‘Het is tijd, de mensenwereld ontwaakt. Ze mogen ons niet zien.’

Even later zijn alle figuren verdwenen in de caravans, woonwagens en cabines. Deurtjes en portieren slaan dicht. Terwijl de eerste zonnestrallen over de daken kruipen, vertrekt de karavaan snel.

Als laatste rijdt de Griezelskabinet de hoek om. Het volgende moment is de straat verlaten.

Achter een zolderraam staat een jongen in zijn pyjama. Een lange slungel, met een punkige kuif. Hij kijkt naar de hoek van de straat waar zojuist de Griezelskabinet verdwenen is.

‘Vet!’ mompelt hij. ‘Die bus ken ik...’